

saa fordre vi intet Tilskud til Alderdoms-
 forsørgelse, sympatiserer jeg med som Prin-
 cip, og jeg synes, at det er ganske rigtigt,
 at man af de nederste Lønningsklasser, 6te,
 5te og 4de Lønningsklasse, ikke fordrer noget
 Tilskud til deres Pensionering, thi jeg tror,
 at den Løn, man byder dem, er saa lille, at
 den kun strækker til det almindeligste nød-
 tørstige Forbrug for en Familie. Med Hen-
 syn til dette Pensionsspørgsmaal er jeg ble-
 ven gjort opmærksom paa enkelte Forhold,
 som jeg skal tillade mig at fremdrage til det
 eventuelle Udvalg og den ærede Minister Over-
 veielse. Det er ganske vist Noget, som gaar
 lidt i Enkeltheder, men som jeg dog ved
 denne Leilighed maa have Lov til at udtale
 mig om. Det er særlig det hørende Perso-
 nales Stilling, idet nemlig Retten til den
 højeste Pension først forudsættes at ind-
 træde ved det fyldte 70de Aar eller ved 35
 Aars Tjenestetid. For det hørende Perso-
 nales Bedkommende er jeg bleven gjort op-
 mærksom paa, at denne Grænse sikkert er
 altfor høi, idet hele denne Tjeneste virker
 saa nedbrydende paa Funktionærernes Hel-
 bred, at der ikke er Grund til at antage, at
 Noget af dem kan opnaa den højeste Pen-
 sion, at Noget nogensinde vil kunne naa
 Maximum af Pension, og da deres Lønninger
 ikke i og for sig ere store, vil som Følge
 deraf deres Pension ogsaa blive meget lille.
 Jeg er saaledes blevet overbevist om, at f.
 Ex. af Lokomotivførerne, hvis Tjeneste jo
 anses for at være den aller mest anstrengende
 og vanskelige, er der i Dieblisset ved de
 jydsk-sjyiske Jernbaner kun ganske enkelte af
 de Allerældste, der have tjent i 25 Aar, dels
 i Bærkstederne, dels som Fyrbødere og dels
 som Lokomotivførere, og 70 Aar er en Alder,
 som hverken Lokomotivfunktionærerne eller
 det hørende Personale i det Hele nogensinde
 kan vente at naa, idet de Paagældende længe
 før den Tid ville være saa affældige, at det
 er dem umuligt at forrette deres Tjeneste.
 Jeg tror, at man burde tage noget Hensyn
 dertil, og at det vil være berettiget at gjøre
 det. Man vil let kunne tænke sig, at en
 Mand paa et Kontor og andre Steder, hvor
 der ikke stilles saa store Fordringer til Folks
 fysiske Kraft, kunde arbejde til sit 70de Aar
 og gjøre den Nytt, der forlanges, i sin Stil-
 ling, men af det hørende Personale vil det være
 umuligt at vente dette i den Alder, og det er
 rimeligt, at Mænd gaa over fra disse Stillin-
 ger til andre, der kræve mindre fysisk Arbejde,
 mindre Anstrengelse. Der er ikke Udgang dertil,
 og det er vel heller ikke Noget, som kan
 gavne synderligt med Hensyn til Lønningen.
 Jeg tror, man har stillet — det udtaler jeg
 netop paa Grund af den samme Betragt-

ning — Lokomotivførerne her i Lønnings-
 klasserne paa et vel lavt Trin. Jeg vil dog
 henstille, om man ikke kunde sætte Lokomotiv-
 førere i Klasse med Stationsforvaltere af
 5te Klasse; saavidt jeg veed, have Lokomoti-
 vførere tidligere rangeret imellem dem.
 Det Gæste, dette kunde forandre med Hen-
 syn til Lønningsvilkårene, var, at de skulde
 ind under Bestemmelserne i § 3 om Alders-
 tillæg. Der vilde ikke ske nogen anden For-
 andring end denne i det Bekjendte. Man
 taler saa meget om den ansvarfulde Tjeneste
 ved Jernbanedæjset, og det er ogsaa rig-
 tigt; men blandt de ansvarfulde Stillinger
 ved Jernbanedæjset maa dog sikkert Loko-
 motivførerens Stilling anses for at være
 en af de mest ansvarfulde. Den stillet ikke
 saa saa Fordringer paa det rent tekniske Om-
 raade samt til Intelligents og Dygtighed,
 men den stillet naar store Fordringer til
 Bedkommendes Forudsæenhed og Landsnær-
 værelse. Det er en af de Stillinger, der
 ere mest nedbrydende for Helbredet, idet
 naar ved Nattetid den kolde Luft paa den
 ene Side og den stærke Hede paa den anden
 Side nødvendigvis maa virke stærkt nedbry-
 dende paa Helbredet. Derfor tror jeg, man
 maa stille disse Folk saaledes, at man viser,
 at man paastjønner deres ansvarfulde Stil-
 ling ved at sætte dem i 3die Klasse Nr. 6
 i Stedet for at sætte dem i 4de Klasse sammen
 med dem, som i Tjenesten ere dem under-
 ordnede. Det, jeg særlig vil lægge Vægt
 paa, er Aldersgrænsen, som er stillet, idet
 jeg mener, at den for det hørende Perso-
 nale er sat for høit op. Et Spørgsmaal,
 som jeg ikke skal indlade mig videre paa,
 men som jeg dog vil omtale, er det meget
 brændende Spørgsmaal om det jydsk-sjyiske
 Personales Stilling ved Overgangen til Stats-
 pensionering. Dette Spørgsmaal har hos
 de vedkommende Funktionærer vakt stor
 Angstelse, idet de ere bange for derved at
 blive noget uheldigt stilled. Det staar for
 Personalet saaledes, at det — i det Mindste
 alle de ældre Funktionærer — har moralsk
 Ret til at faae en Del af det store Bidrag,
 som det har givet til Pensioneringen, kontant
 udbetalt ved Overgangen. Selvfølgelig kan
 der ikke være Tale om, at de have nogen-
 somhelst juridisk Ret til at faae noget Saa-
 dant som Halvdelen af deres Indskud til-
 bage; men der har dog vistnok ved forskjel-
 lige Leiligheder været stillet dem i Udset,
 at noget Saadant kunde ske. Jeg skal
 i det Hele taget i dette Forhold kun
 indskrænke mig til anmode om, at man
 ved Overgang fra Selvpensionering til
 Statspensionering — saaledes som den fore-